

Как да се преборим с греха на осъждането?

Всеки човешки характер може да се счита за слаб, ако му липсва Божията благодат, която усъвършенства и поддържа всичко, защото „тя изцелява и изпълва, това което липсва“.

Това е и, което Господ подчертава, когато казва: „Без Мене не можете да вършите нищо“ (Йоан. 15:5). Но освен присъствието на благодатта, това, което е необходимо, е човешко съработничество, което в съответствие с етиката и Божиите наредби, ще доведе до тази божествена намеса.

Хората, които прибързано осъждат другите, правят това, защото са свикнали да изследват мислите и действията на другите, а не своите собствени. Те забравят думите от Писанието: „Не съдете, за да не бъдете съдени“ и „С какъвто съд съдите, с такъв ще бъдете съдени“.

Лошият навик в осъждането на думите и делата на другите е духовна болест, която идва от деградацията на рационалната сила на ума, която сама по себе си вероятно е плод на егоизма. Интровертността, заедно със самокритичността, се смята за съществена за разпознаването на собствените грешки и проблеми. Необходимо е правило за живота, а това е законът даден в Евангелието, без който човеците не могат да открият себе си. „Законът на

духа, който дава живот“ (Рим. 8:2), и който е в състояние да ни освободи от смъртта, в която сме потънали, ни очертава новите пътища на живота. Любовта обединява „разделените в едно“ и създава връзка, чувство за общение. Тя ни учи, че трябва да положим душите си за нашите братя и сестри (1 Йоан. 3:16), да носим тежестите си един на друг (Гал. 6:2) и всичко у нас да става с любов (1 Кор. 16:14).

Непознаването на евангелското учение ни оставя на пощадата на ирационалното и ни отдалечава от божията благодат. Хората, които нямат познание за Бога следователно не са просветени, правят грешки в своите преценки. Тук те откриват правото да питат „защо“, „ако“ и „може би“. Тогава те започват да откриват грешки, да противоречат, да бъдат непокорни, мразещи и като цяло зли. Господ може да ни освободи от всичко това, като казва, че ни дава нова заповед: да се обичаме един друг (Йоан. 13:34) и че хората ще познават неговите ученици, защото любовта ще царува сред тях (Йоан 13:35). Онези, които са се погрижили да спазват закона на евангелската любов, в съответствие с Божията заповед, са освободени от всеобхватното нечестие. Тогава те не осъждат, не правят интриги и не съгрешават. Без особени усилия те се освобождават от предишното си аз и от целия закон на покварата, тъй като всичко се случва под покровителството на любовта.

Източник: pemptousia.com

dobrotoliubie.com